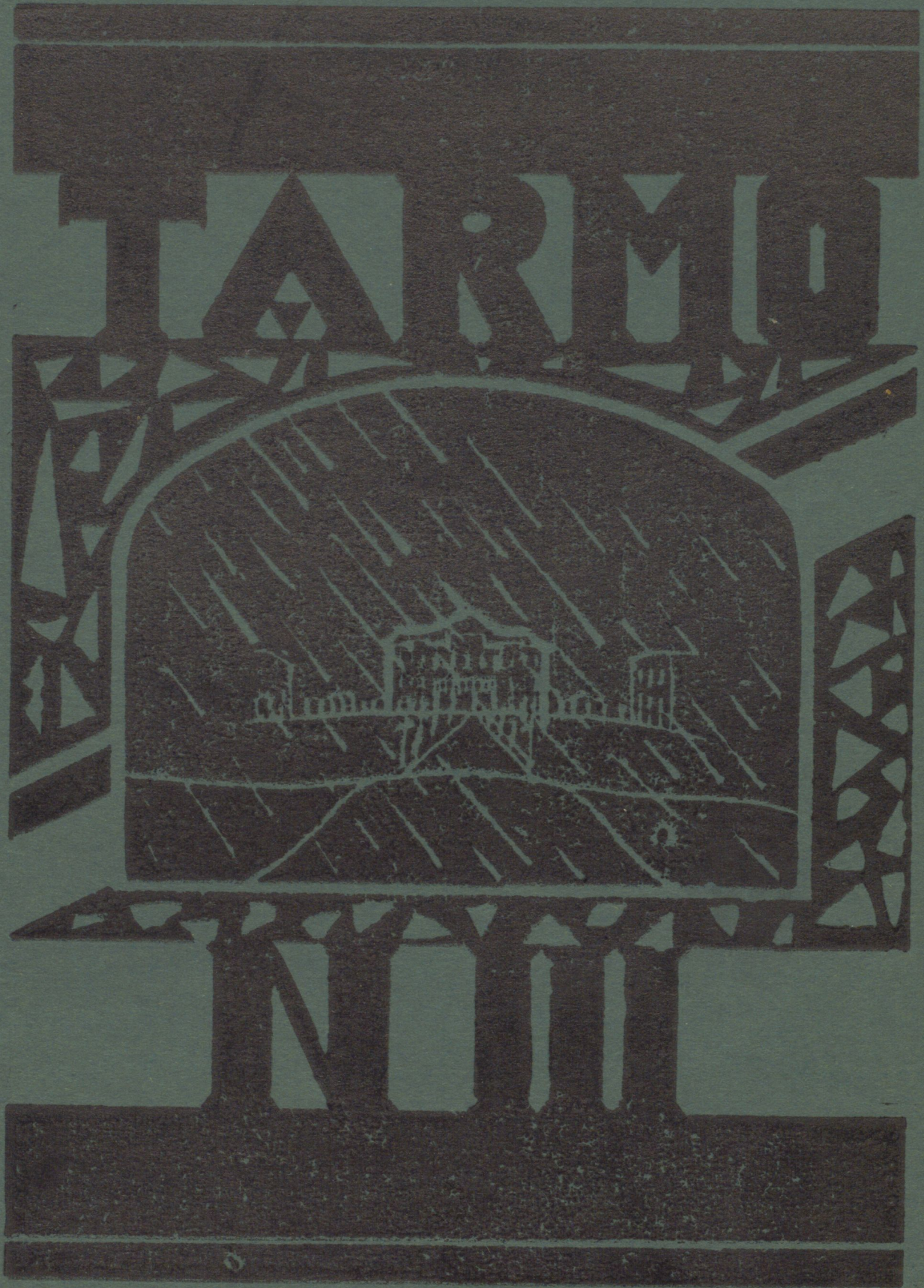
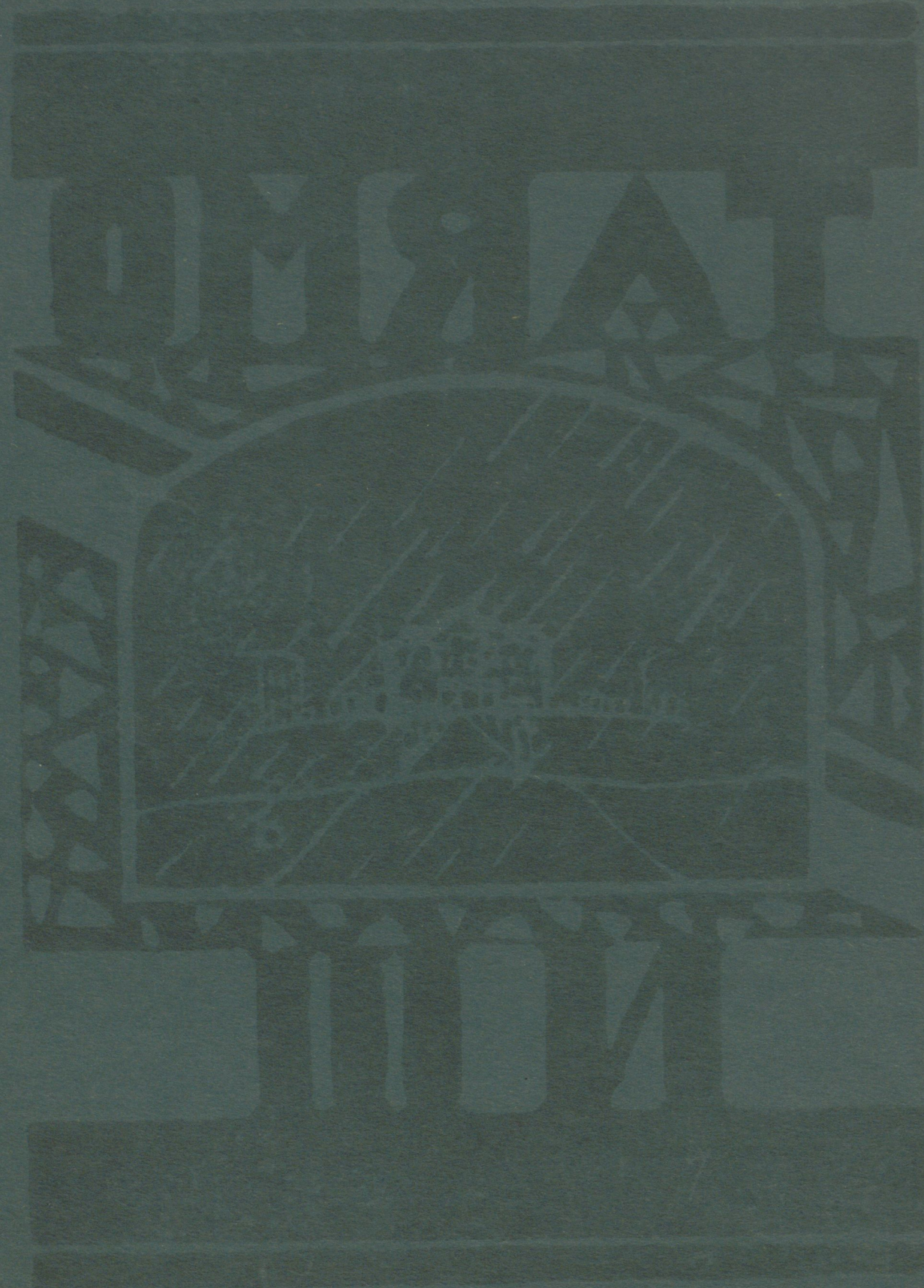

William R. R. R.

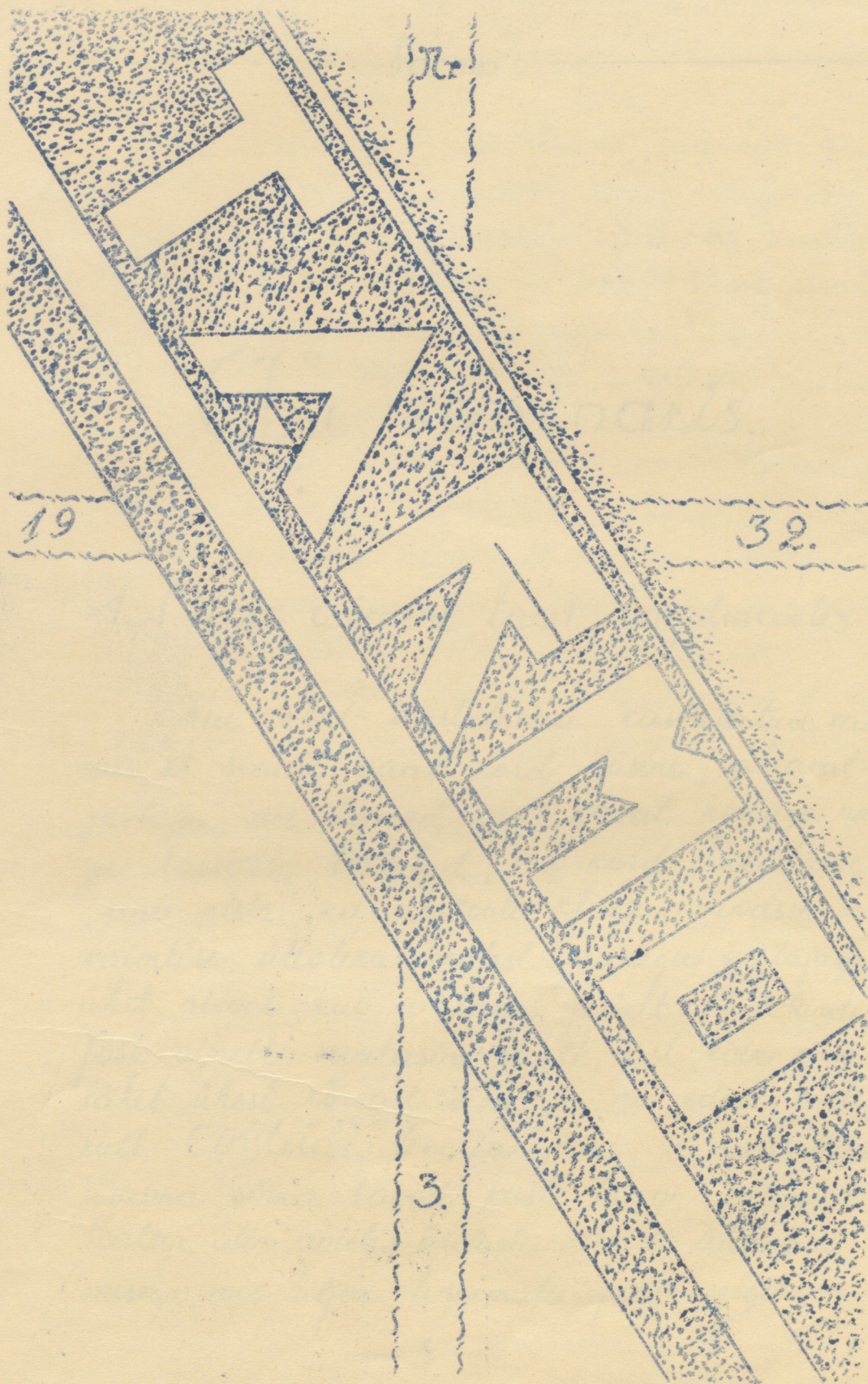
PLM 12696

374-613

FR 70

E. Vasiljev

Elu seminaris.

1. Minu esimene tund harjutuskoolis.

Kui oled aastateviisi kasvatatud rai-
mus, et sinust saab kord tõsine „rahvaval-
gustaja“, siis tunned end olevat korraga na-
gu taevasse tõstetud, kui kord lubatakse
„nina pista“ ka algkooli klassi. Tundsin end
vaimlise üleoleku poolest peasegu õpetajaga
ühel nivool, kui vaatasin päält näite tundi.
Just nimelt vaatasin päält, sest kõik muu
läheb ühest kõrvast sisse ja nii edasi, vist
küll Einsteini teooria järgi, ja peaks lõpuks
jõudma sinna tagasi, kust ta on tulnud.
Pealegi olir amelis õpilaste nimede ülesmäri-
misega, mis hiljem tingimata pidin selgers õppi-

Tarmo

na, et eelaspäidi ei teinud töötavistust tunni-
andmisel.

Päält vaadates tundis, algaski minu tegelik
algkooli puutuv töö. Kuigi see töö polnud
silmapaiga nähtav ega käega katsutav, ometi
keerlesid hulgana mõtted minu tulevikus an-
tava tunni ümber. Nüüdalt suutsin jälgida
tunnikäiku, mis küll oli kõige olulisem.
Nagu hiljem selgus, oli see aegumiseks baasiks
metoodikaks kujunenud, millele šablooniliselt
järgnesid kõik teised praktikatunnid.

Väidetund oli küllalt ette valmistatud,
ega muidu võin nii iseenesest läinud - kuulda
ja imesta! Ei mäleta nii toredat tundi näi-
nud olevat?

2.

Iga sõna õpetaja suust kuulus nagu kolo-
sur kivi otse pähe, kui olin ainet hankimas
minu poolt antava tunni jaoks. Tundus, nagu
asetatakse mind olukorda, kus mind keegi
enam ütama ei tule, kui mul ka viimne hä-
da käes oleks. Meelte segaduses ei pannud õieti
täheleegi, mida õpetaja seletas. Kõik see ta andis
mõningaid näpunäiteidki tunni läbiviimise kohta.
Ei julgenud sellegi päale mõelda, kas aine tuntud
või tundmata, kas sellest kunagi kuulnud või

mitte. Juhub ju sagedasti, et aine turnis täbi võetud ja süski pole sellest kübetki kuulnud. Lakkudes hakkas nagu mingi rõhumine pää päält kaduma ja uduselt tuli midagi meelde, mida õpetaja käskis teha. Unbrus hakkas selgemaks muutuma.

+ +

+

3.

Sedamaid, kui taipasin milles asi minu turni aires tööpoolest seisab, hakkasid põhis valmima plaanid, kuidas seda klassis käsitleda. Küll meenus metoodilisi nõudeid ja näpunäiteid aga ühtki ei osanud parajasse paika sobitada. Ikka ja jälle, küll roudus, roudus ja tänaval kerkis parajal juhul teaduse läve alt esile mõni tundipunkti küsimis. Kaalusin seda nii kava, kui mõtted rändasid teistele asjadele, algasin ta kaalumist jälle, kui ta mulle uuesti meelde tuli. Vahetevahel andsin mõttes tundi kui vana õpetaja kunagi just nimelt nagu vana õpetaja, sest mis tähtsust on tänapäeva metoodikute näpunäidetel või mis tule on uusimaist õpemetoodidest. See olewat mängimine, kuulda paremalt ja rasakult. Pääleselle, mis vast oleksin süngures, ei ole

need näpunäited kunagi rääpärast, kuna nad on disteeritud õpetaja poolt ja õpilastel on need kirjutatud oma kladeedesse. Teiste sõnadega: säält on nad võtta alati ja mitte kunagi.

4.

Siin osutus lõpuks ikka päris lihtsaks ja endalegi arusaadavaks. Kõik püüdnud läbi mõeldud jäi vaid üle kirjutada korralik konspekt. See oli algul väga isemoodi töö, ega osanud midagi pähe hakata. Ei see olnud mingi kirjaloõ ega äraarim. Terve tunni käes tuli ette kirjutada ja siis see fantaasia paberile panna, silmas pidades ikka meetoodilisi nõudeid. Mida poognat paberit eelitasin tõruti asjatult ära enne, kui sain sobiva alguse rätte. Kord jäi üks, kord teine asi välja. Kolmas kord jätkus ortograafiline viga. Neljast kord jättis täheksid seovida, sest konspekt olgu selgelt ja arusaadavalt kirjutatud. Oli juba heline, sest konspekt kui kõrge tähtsusetum osa tunni ette valmistamise juures on ikka soovitatav jätta viimase minutit peale. Jäin ikka unisemaks ja töö vijakus vähenes. Lõik lihe järele läekasin ülejäänud konspekti kõrvale ja alustasin uuesti.

Janno

Oleks arguti võinud hävitada terve oma pa-
beri tagavara, kui mitte poolkogemata poleks haka-
nud jätkama üht alatult konsperti. Ei saanud
ka kohe õige otsu peale, kuidas samm-sammult
üles ehitada terve konsept. Sorisin metoodika
vihke ja võrsuguste paberikpakate peale tehtud
märkmeid. Ei unustanud ka „Õppekava“ leht-
semast. Kümneks lein kõige peale kõrga. Pagan
võtku konsperti kirjutamist! Ajata küll õpilasel
kirjutada ja õpetajal lugeda. Ega ju konsept
tundi anna! Kirjutasin mõne minuti jooksul
üles, mis-aga. Mõeldi otse: „Ei ta siis olekski
mingi konsept. Enamalt jaolt eksisteeris seal
õpetaja kõne, mille hulgas eksistents lihtsalt ka
mõni õpilase vastus. Väedki figureerisid seal
ainult kompositsiooni mõttes ja olid seega vaid
dekoratsiooniks.“

5.

Harattal oli seal kohas kõnariik koht, mis
omamoodi erutas terve organismi. See erutus
oli omalaadne ja ennenägematu.

Keegamööda rajas laug silmale. Kõrges siis
jälle järsku. Sila rändas pimedas toas, val-
dades esemeid ja tumeaardate ja haledamate
laarude vahelisi piirjoone. Pimeduses. Pimeduses.

aknale ja säält edasi lõpmatusse ööpimedusse, tähelt tähele ja siis jälle tuppa tagasi. Tegamööda muutus see vaade enam ja enam pääks-ruudsemaks. Ümberringi muutus ühesuguseks, silmale mitte midagi pakkuraks kuristikuks. Püü-jooned udunesid. Nõrk muutus tumeaks. Jäi järele vaid tühi pöördus. Laug hakkas jälle nakkamööda silmale vajuma. Kell oli kogu aeg energiliselt tagunud oma metallise kõlaga viit. Nüüd kadus seegi pimeduse tihjusse. Kõik jäi päris vaikseks. Ainult kõrvus oli mingi hundamine, peaaegu helida vile taolist. See näis hakkavat kasvama. Nüüd tundus ta nii tugevana, nagu hoiaks kõrva töötava ulpeksumasina trummi läheduses. Mõtete voolgi muutus aeglasemaks. Läks nagu raudem aega mingit mõtet täielikult lõpuni mõelda. Koguni elamääraks ja uduseks muutus ta. Hinnates ühelt mõttelt teisele tekkisid tühjad pausid, kus terve olemasolu viibis teadmatuses. Lõpuks sulas ka see mõtteilm kokku tühja pimedusega. Kogu taip olemasolust häihtus selles tihjuses. Siis korraga välgatas mingi mõte päest läbi ja kõik oli jälle endine. Mõte töötas selguse ja kindlusega mingi probleemi kallal. Silm oli jälle pörani ja pilk algas oma

ännakut. Kell tagus energiliselt metabel
viit. Sellele järgnes jälle pikkamööda
uuenemine. Kuisugune uuenemine ja
ärkamine võis küll väga kaua kesta.
Viimaks ärkates oli juba hommik.

Oli möödunud miljon ja üks
öö ühel hoobil. Sel ööl oli antud uida
praktilise tunde kuulgarate tagajär-
gedega.

6

Hommikune aeg möödus viimastel
ettevalmistamistööd tehes kürealt. Oli
 vaja muretseda mitmesuguseid näit-
likustamise abinõusid, sest aine käsit-
lus olgu võimalikult konkreetne. Oli
 vaja puhastada saapaid, harjata
 hambaid, harjata uideid, sest õpetaja
 ja esinemine olgu korrektne. Kõige r-
 le juures oli vaja val ühe hädatarv-
 liku aega pärast jooksta lenna, milles
 aega oli ainult kümme minutit. Lo-
 puses ometi olin nii raugel, sest aeg
 nõudis, et võisin kõig tarvilikud asjad
 kaasa võtta ja algsõoli minna. Aga
 uida oli nii palju, et ma teda kõige

"Järmo"
 "Järmo" naine, kes käis, minu ümber
 laaga õpetaja, kes murel. Tõelasi,
 mis muist. ütle, kuuldus, et ma hül-
 oli veebruar lõpus, ainult ninge k-
 hirm, juba suure alguses tundus
 midagi ebaloomuliku. Täga matri-
 sel, määramisele, lehes. Kõik õpe-
 lajad muutus kogu "näidamega, kuid
 vengatades püüdi. Siinlõuult mu-
 lund, nad, kes. Täga muus õeldus, sõna,
 igaüks, ning koguas, mid, omal, viis, ja
 tundus, mid, ebaloomuliku. Hõlmamisel
 maad, õpetand, uut õpetajat. Mõ-
 go, tundus, asi, ebaloomulik. Nad ei
 osanud, mu korraldada, ja korraldusi-
 mentside, kaksimise, midagi, pühata.
 Kõik, mu, lõu, kadus. Teie, korraldus,
 ja, korraldus, mu. Kõik, maad, ümber-
 mitses, osutusid, nulliks. Täga, kogu-
 nes, hõlmasti, korraldus, ebaloomulik, mid,
 hõlm, kogu, ümber, ümber, et, ka, vae, korraldus,
 olla, väga, madalaks, ann, just, kogu,
 alguses. Selle, järgnes, kõigest, vae, kogu,
 hõlmamata, kogu, ümber, kogu, ümber, et, just,
 mid, lõu, hõlm, kogu, ümber, kogu, ümber,
 ja, kogu, kogu, ümber, kogu, ümber.

2. Vahetund.

"Armastus on andumine."

Õpetab filosoofilis-
laadine tund abituriumis. Hissi on
valland surmavaikuse tõidus. Isegi
rahema tiiva viimane pinn püsib
vaikselt

Ja kui too filosoofilisemanteli-
ne kutolu unistab tühjusele poolil
ja väga järelmõttlikuna näis poista
hulgas, vägisi kipub kistma üle kella.
helinagi, ilmub keskelt aast seminari
esimese, vanima ja kõrgemaadiseima
naispõlgevi mõtete kõlakire kupa.

"Mitte ei tea."

Ja meelolu lahendub vahetunnis
naarupahvrituse rõõmsa jalguega.

Korrapidaja, imetelluke, imelakke
tütarlaps avab akna ja, vaadand sin-
gi hädise näoga loobub oma mõnin-
gaist raskest kohuseist. Olevat reulda-
val olnud korraldusi klassi loomda-
mise kohta vahetunnis õhule, tuulele,
külmale ja tühjusele, kuid kasitapis

Järme

kond mõistab oma kasvandike lihtsamad
sust ja näib tumeustavat de jure ja de
fakto erinevuse printsiipi — sel alal muu-
dugi.

Aga, ega mõrts äjaltelt pole tume-
land mud arvona kinnistustendatud
annust ehe, et saavutada lund väli-
sust juba kahi —, kolmeaastast järe-
temperatuurist korraliku lumisega
alustamisest. Mõnedel võimaldub suure-
päraselt ööls elamus loopida lund
mü. elavate mü. elulisele subjektile
ja objektile. Kõrvalnenat kohustab
ta kutseeliline laitmatus peädona
päevikut ähvardavast upitushädaohust.

Kahju seidi lundakalekapiärist
psüüsi pillidega. Oled lumisega selle
mustratamise meelärgiga — lüüakse
se. lõu — oled ilma, joovsed enese ve-
nässe, kama pillile ja võlgneid täna
ilmakaitset arusaamise ast. Lõpetus
laandub ta suutmata lahendada
probleemi mil on suurem väärtus — pilli-
de aine suju peädavusel või iseenese
maise põrnu ilmutatud häädusel. Oe kam-
bellixust, olgugi miniatiivis. kuid

Jarmo.

ja tema blond, ornatšengene ja hagnas-
hane soojan jähelluad ema lähima
soojusnõuga, millise jultlase sama
se filmi hülguist... pööre hülguist
ikka hülguist veel vahetumada.

Sis lasegit, kõnnit ja kõnnitelt
üksis iseenesega ja iseenesega ühe litar
laps — maitselt clameiselt kõverduvad
hüüa-ja hingelt, arge küsimark ja
tead, mis sin kutsutudmõeluga laad
on? Hea, et hinge ei saa kuulga lüps-
ta, ega kuulutõuga unuda! — ja
suras ta näolise närvilikkuse juba
ulmumalioonipunktiline puiduse ke-
ce, võidake öelda: tige ja röö, röö-
asti kad, sojavast nii röö, nii röö.
Kuid lei lausit lüpsamajana, kuid
kõhuvu kaitsetõlunne eksistents, se
mis paneb koguma ta ümber ma-
kannatajate selga, se, mis püüab
— mitte tegelikkus kaitsetõlunne, se ei pane
pääsüed röö, ja mis sis teha, mis
mee röö, joon jalg röö, mitte seltsi,
vaid vägevus kaitsetõlunne kaitsetõlunne
misi kaitsetõlunne või kaitsetõlunne
kaitsetõlunne.

"See kaitsetõlunne on pööre, mis..."

Tarmo.

Kuigi lüda on inimväärne, mis
ainult pilgud üle uue kooperatiivi ruu-
mi, et mõrgata iidset vilist elavust ja
elavust. Olud võsaiu saamistega arkon-
gis, kuid mitte kõigile peamiselt ja
sine puhtajale, mis rääkides saama-
lõõ rahvust emilekult aastaks isind
lapud, mis maale puhkama, on alidast
nende puhtmaterjalist külge — uul-
laadina selle materjalist tugeva hääle
realisatsioon endi kinnatud ihu tootni-
suse püüandmise suurejoonelisusega.
Mistatad! Kuid juba, et mis pole sü-
vaha ri saamistega sinu ootluse
toht püüda, sinu meelamises, ja ega
saamistega ole mis arengaja, et mõisteks
ne lühid võta järelmaksu peale — mis
sa pole just siidameister või „omandit-
muse ja reiguerimad kaasvõitlejad, mis
siiani pole omandid omajapoliitika
hädavajalikkuse instinkt, peavad lah-
kuma elua kollase, lõhnava ja meeli-
lava ning avallua võsaiu lähedust.

Ja siinsamas on kooperatiivi
kaupmehehäära oma poolega, mis on
kõige suurest võsaiu la ei eoi

rallaid ja muude sarnaneb kapile
 ega selle tabalukugi paigalrüüsi pole
 jehus vaid ta kindluse tõendus! ja
 kui ilusaid pille kapiuksel: üks Greta,
 Garbo, Clara, Bow, Roman, Joan, Feliasts
 jne.

Et kooperatiivi tarvitajanna
 laiaulatuslikkus ei piderda ärguhti
 kõigiti terve nährude koostöö korraldust,
 on vist küll majandusliku seaduse hin-
 natasummas tants.

Ülal kuulutustena jeeus püüis
 ühe klassi ei tea mis meeskond juba
 mitmenda vahetunni kestnud — vira-
 seil võistlusel on nende kõiki peale
 eneste üllatava osmisolemise tagajärje-
 de fakt pannud imellemis kuu just
 mitte terve maailma, siis nature ikka!
 ja nüüd mõnustakse sel saavutiste
 avalikust teadaandest vaimse —
 kui ka keelkond koondas peenema
 sääraseksti loetuseks määratud sum-
 made nullini vaimse kõrgel spordias-
 hinnadki selliseks, et ei mikrokoobi
 peenetundlikkus ega mingi unistata
 ja ettevatata absoluutne qüüstamis-

Järno.
aõinaga viistapua ehk instrument sa-
rendat mistagi. Keid' võtase, kust sõtta
on. Kei ei saa sõnalaadi, kirjandust,
epilause kuulutatava juures uhvana
sõnnia aiga, kuna koostajad püüa-
vad tühimeeliseusega aiga mitesõn-
apapeminega.

Muuseid peamane ilus sa-
lutis: pass! harjutus! Juhk ei rääk
valget juust kurnis alles ringi ja püü-
ab oma mallekusele olida andmist
meenutamist, selle korilikumist
peab nimetama val, et harjutus, ja
selle se lahe mood informenda-
tuleks korilikumist aumit kuulda
saada.

Kell! Kell!

Formamine ja üsini leduspänu
võib omi jüngerid klavide avarasse
kõrdesse.

"Mis tund tuleb?"

"Kodanikupeatus."

"Mis see on?"

"Li lea."

"Ega ta läna üna küs!"

Kõrbi hüma rõlale julgestavalt

Jaano.
ja vahvastavalt.

"See oli suure sõja ajal."

Kuni õpetaja tõuse näe ilmevõimal
larnetud klassi koralikuse ja taltsut.

3. Pildikesi' ühest kevadisest matkalt.

Avatud klassiaknaad vedab sisse
kevadist õhku, mis heliseb linnulaulude
ja meelilab madama sõja, kus istub
kevad-laps tumerohelise määri õisil
ja saadab linnulauluina kutsu meile,
kes istume klassis ja õpime. Kaardab
lapsuke kevad ja kutsuunamalt rõlat
linnuvada, hoogumini tantsiskuvad
päikesekünnud, puistale klassi läis
suld-pollat, sooja valgust, kevade sä-
delevad saadikud puusutavad me me.

li — suuskilt naugelt suuldub õpetaja
kõnles hääle.

Tantsuklendid päikeseküred ärata-
vad kühmuse — kuhu kutsus kevad meid?
kuhu läheme ekskursioonile? Leidub
ühtegi, keda meelitab õhk ja päike, kes
soovib matkata muinasjuttusaarele, kes
testis kord Suur Tõll, — kus leidub ka-
dakaid ja kivist pinda. Matkame
sinnu, hingates kadakaist ja merest
lõhnavat õhku, unustame talve ja
murekome päikese ja maa lasteks.

Sume hommik... metab loodes
ja soojad pisarad langevad, leotades
silkse maapinna. Varasul hommikustun-
nil koguneb jaamaeisele noori: parvud
türgid, hääled jüllamas naljasõnu nal-
jast maailmast ja silmapilguel jälle
kaastundmuseid noile, kes veel võitlemas
aja ja poriga.

Saabus määratud tund ja pereisa
hra N. kogus oma lapsed ja leib näd-
äle ja peab pereinaga nõu. Pundus-
vad veel mitoned, kuid nähtavasti on
need heideldes pori ja ajaga väinasele
alla vanduma pidanud. Lõbusalt ko-

lisedes vured rongide jaamaaiale.

Päästku end mis võib! ja noored kas-
vad lähemas vagunis — välja jääb
pereisa kutsunud korter, kaabulid püü-
mas vähemajaks. Murelik pilk pil-
vedesse, liine raugustesse ja on temagi
oma pere kiskel. Samal hetkel hak-
kavad vagunirattad ühtlasi koi-
dama tuntuks sõna — Jaamaa —
— Saare — maa.

Jaamaaale eelasi ja pere kassat
Aino — Anu sõna. Eel, ilmavaatelt rea-
list ja mõistuse kummandaja, liial, et
algus on häda. Tuleb meile jaamaale
arve pealinnani ja näitab lihtsa
matemaatilise lehti abil, et sarnase
tempo juures ulatab meie pere lüh-
mete arv Tallinna jõudes üle kaheksa-
ne. Vastu ei vaielda ja võimalus on
sõnastamine.

Suur Salme, ekskursiooni perema,
räägib tasasel häälel püsivalt Salmega,
vabakunlajana arundavil dinda, et
nähtavasti natuke hirm üstima püsiv-
a ja laius es. Üheslulnuk, Aino — Anu,
püüab kogu tõendada kahtlusele. Eelale,

Järgne

et tema, s.o. A.A. juba viiehaigust ei
karda. Piretale tuleb pingumata ja püü-
ab meid üle lugeda. — ta teab, et peab
olema suus laste, aga lugedes saab alati
rohkeem. Häälel rõlased ühest vage-
niotsast teise, pulatuvad vist võluvi-
gi — harkab terve rakkamisi. Türlusid
võttad, vilguvad mäda magastunud, jo-
mad ja pilvede vahelt peitub päikene
— temalgi hää lugu ja pika päeva-
reis es.

Sõbrade peatimast.

„Nah, kas saame eken?“ pärib pere-
isa, kui tõhus sõltuvad jälle jamaes saos.

„Een, natja, mees inna — meil ju al-
gas, eksinud,“ sõistub elurõõmus kinn-
isolekavile.

„Kui aga mingi üldne sõidab?“ kahl-
le kartlikult. „Kui sõidab,“ sõidab plaanis on
võõgibet midagi pühapäevast.

„Ees siis silma jäle,“ nõuab tal-
linnas oodanud optimistlik peole
võõgibet, ammu üllat. viisil.

„Kavameister lihtsust,“ sõistub, sõistub
kui teavad väimeid ettevalmistusi, väimeid.

Tõrmo

Kassa astub nõutult lähemale, kassameistrile vastu, saab temalt vist mingi uudise, sest järgneb pikem rääkimine, mille järele ühena, kassameistril korraga hirmus kiire on. Üheltahamata ta ei vasta perisele üialgu midagi, soovib siis röövel isegi võtta — olla midagi ostamata.

Lõpuks selgub, raha ja tarvilised paberid on kadunud, „jah, jah, kadunud“, kordab ta veel.

„Miks? Kus? Mille rööv? Oh sa taevast küll!“ sajavad küsimused, hüüded ja nii mõnigi muu sõna.

Kiir on tõine, traagiline kohe ja perise silmad vaatavad murelikult üksteisele.

Õõõdub lund-määratud rong sõitab minema, pirkamööda ja kavalalt, sest need sõitavad sõiduristidele lund ja peavad nõu: kas kuhugi sisse minna, või kaharügi valituks abipalvaga minna.

Õõõdub teinigi lund — tõus kassameister anapärini helga ette, „jah, nii see on, raha on kadunud ja praegu ma ei tea mis saab.“ annab ta ebakindlalt käele.

Tarmo

oma eluminiitust selitust

Miks teie pereisa? Lohutanud kaotajad, uurib ta üldise meeleolu kõrgust ja sügavust.....

„Saatus, saatus miks meid nõõgid?“
...võeldub ühelt poolt

„Oh armas Tallinn sa i...“, ümisk
sõugi ja näitab linnale uisikat, omal
üks silm surub, teises piilub tärkas vakkatus.

„Tahame edasi sõita? Hei! Vaadake
siis siin toda Toompäa siluetti! Öhtul lähel
võel üks rong kaapsallu ja — mina läh-
hen praegu linnale... muretsen raha —“,
räägib pereisa ja läinud ta ongi.

Piletid on käes ja rong näitab jõe-
le, mida ta võib. Arno Arud on jälle
põhjusest kinnitamisest: „Hõna juba me-
rivaigust ei kardada!“

Pereisa istub pingiservil ja teeb
elavust, ta on nüüd kassameister ja peab
kassa veel hääs tujus rah.

„Lapsed, pingutame püksirihma
ja lõpuks on igal võlga ainult seitse kr!“
teatab ta lõpuks. Realist illa aga toonab
naabril süüanumikiga: „Pole meil siin pingi-
tada midagi.“ Rongi vattad aga varems,

Järmo
verevad ja laulavad. Saare-maale, Saare-
maale.....

Haapradu!

Vaevalt hingame pärast söömist haap-
radu õhku, kui kuigi liigub, et tal hirmus
kuuvalu — vaja mudas astuda, liiv hoi-
tab ajalegu ja kinn-kuu on kavatatud me-
est.

Kõikide soor arvustades arut perisa
etteotsa ja algab uurimine. — mida.
gi mandrijoosus taolisi. Siia, sinna,
vasakule, paremale viiakse tänas, tol-
mupile tänu me jätge alt — loe, kus
sa oled? Kus meri? Kus muda?

Kaob varandusmüra — peltunult
voolab perisa tagasi ja pöördub ümber,
tõeldes leinukord need verevad aavadada.
Töödaks viis tänas meid lahe ääre, näi-
ta lahte, mudarikast lahte, mis alla väga
kuuleline.

Lõidame

Valjala... Kuusare!

"Ärgake ja kuulake!" kuulub perisa
häälel, "kilomeetrit siit on Valjala maaalinn,

Jarmo
seda peab vaatama."

"Kui just peab, siis parem lahku-
uda juba ise näha, laenuk väljalõiged, keda rõõmustab võimalus, etke jätulada.

Teised rullavad kiirustades kinnu-
müütl alla, istuvad silma järel kinnu-
le, mis kujutab eniust maalimist. Jõuame
anna, peesisa - nüüd õpetaja - annab üle-
võtte. Faktiliselt mõnuseks liial, et see
süngas, maalimise on võimalustli essee
kandud; kumardub müüd siis muruke pi-
xali, kodus silmad sulgema ja rakenda-
da fantaasia lemmik, taljale maalin-
na elilamine ja võimalust uue ämber!"

Tuultes jätule märkumise laenuka
tõelist nägu:

Kivine pind, peenimarkheline muree
ja uude valitud tumehelide laenuka-
na-kaadad. Lõual misab riikide puid
ja nende helihelidest lehestikust muusik
kirik. Kollakadhall maadide teotab ja
rüüab aeg-ajalt puuk-tuulikuud.

Õmaja!

Murgas huumoril õlgi, vinti ääres too-
lid ja näitelaval klavi - seisab kihel-

Jarmo.

kõnne sellsinaja paadil meie kävulusse.
Verandkundi lõõd, siis on. Õled ausalt
jotatud, toolidel kenad asmed... ja
häradel' oma luba. Õlla, muusika-
harrastaja kamaile meile klaverisoolo-
sid ette. Meelole muulub rõõmaks.

Õhtu kaob, jõuab õõ, kõlak kävulus.
„Magaama!“

Kuid uni ei tule, räägitakse, raa-
dakse ja leitakse teha mõtteid, mida
vaja tingimata täna avaldada. — vait
ja homses ununeb.

Vaiksib üks ja teine, räägib vahet
kolmas ja neljas... viimane puhkab te-
se kümneliikmeline pere, vaid klaver
heliseb tase omaette — lükkub temagile...

Viljandil!

Kuuldos meri sõltub, kügub.

„jah, mina olen ikka, äld, et mere-
sõit on tore, ole jumaline!“ tuleb Aino-
Ainu emast meelde ja sulistab kõrga rus.

Sõidame kahes paadis — es mostor-
paat ja kõiega järel laev.

Üles-alla, alla üles hopek paat is-
terassinisel veepinnal. Eotume laigete.

Tarmo

harjut tunni

Viljandi!? — Jah see on Viljandi
ja seal paremal tõuseb tulilorn valtsu-
ga kühilana, see on onu Tooni onnivare.

Panet. maadal veri, põhi kivine. Toa-
dimus kandesu selgas lapsed randa.

"Küll on siin elu, kisa ja mere õh-
ku!" hüüatab tahmatult Tooni. Onu
Tooni jubis kogu tähelepänu pesalt tõus-
vale merelinnule.

Saar inemest arvata sajamu-
lin lähimõelduga kaljurahn, metes ki-
dura taimestikuga. Rand asustajandi-
te jooksul merelaineist lõhutus, panet
merelained melkisevad; see meel hoiu eihtub
õhu lindudest lindude kisa — see on
hüüme mereli, kevade ja elu.

Linnud, linnud ja linnud. Õhk on
neist täidetud. Merelaineid nad kiiguvad,
kivide vahel nad peituvad. Kõik nad
on onu Tooni kassandisud — kuid
meie olime võõrad, meid nad kardavad.

Aeg rändab ühes päivusega ja kuhu-
ma peame siit mere, kevade ja elu
saarelt.....

Jarmo

Kõju!

Kõjusõit. Jällegi sajab. Tuleb heidelda veel kord muda- ja poriga.

Sellenaemas tundub väsimust, pole enam üheliselt energiat, silitavat vallatust. Näed on muutunud püümis ja tõsisena.

Siiski löövad vahetvahel silmad värava, naeruhang liigub vagu-
-lappe, kas mäletate, kui ... ?

Peitse sammut jaamast ikkagi rasegi tulleksi. Lohkuvast kün, künst ka kaasa viisid midagi ihiast rõõmust, reisi ja äpardustest.

Käbi on länavaare rita.

Kodus.

Prantsuse Lühirika.

(jõrg).

Me peame tunnustama Hugo'gi luuletistes sonade tantsu, kus mõte on jäetud tahaplaanile. — Aga täieliselt väljendistega „ilutsemiseks“ muutub luule V.H. õpustate Theo Tropheile Gautiere, Lesconte de Lisle'i ja Jean Maria Heredia juures. Eeldame, et L.H. luuletas oma kaasaegsetega l'art pour l'art — s.o. kunst kunsti pärast aga J.H.H. viis l'art pour l'art luuletamise oma luule plastilisuse ja oma minasarjamisoskusega non plus ultra seisukorrale. Värvide rohkus ja maalide pakkumine J.H.H. luuletistes nagu emaljeeris tunded. Sellist värvide ja maalidega tundeidvarjavad luuletajad nimetati parnassi voolaks, ehk nimetatud kirjanduslõhest väljaantud teose „Le parnass contemporain" järel. Mainitud voolu peatunnuseks on: oma tunde varjamine, uhke ühelen rügest, värvide kirjeldamine ja piltide pakkumine. Kuid selline luule polnud ainult lühikestest rohkem kui 3. v. arandis 19. sajandist. Siis leiti, et ta on liig külm ja rõle. Eeldi, ta on loh-

namätsu uos. Mingein rüüd jälle isoonde
juurest kannikeste juure, ütles Stephan Ma-
larmis. Tekkis uus vool — symbolism. Kuid
symbolism on omaette peatükk.

Lõpp.

Armasd kaasõpilased!

Seminariid on sulatud! — läbisitas ajakir-
jandust. Jah, iga õpilane jäi nagu mõttesse,
jõi nagu nõudus. Ei osatud nagu lugeda
enam pealkirjast edasi. Kas tõesti? Ei, see on
eksitus. Kindlasti on see eksitus — silisatas
või kord nagu loolusside läbi õpilase peajõe.

Kas peame jäädavalt lahkuema sellest ma-
jast, õpilajast, üksteisest? Nii see on.

Milleks peame jätma maha oma kodus?
Selleks, et meie kodumaa on väene, tema majan-
dusliku olukorra parandamiseks.

Õpilaste üldameis ütles sisemine hää: kui isa-
maa nõuab sulle elu, kodus — siis anna seda. Isa-
maa ei nõudnudki nii palju, ta nõudis ainult
kodus. Seminari õpilaste üldameis ei ole pesit-
senud mitte kunagi ulmelõuist ja sõnadetegi-
mist nõudes vahi isamaa armastus — kuid südames
pesides ja tegusid nõudes armastus oma maa ja.

Tarmo

rahva vastu — viia kõrgelt järjele oma ko-
dumaa — Eesti.

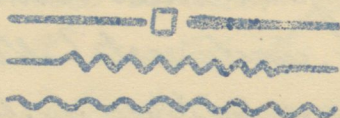
Nii, ärge olge teile, armsad kaasõpi-
lased, uuev siit lahkumine!

Kuid tulebgi süüa seminarile meele,
süü meele rõhub meele ja raaskus sulgeb
tee — see annab jõude, energiat!

Jumalaga armastatud kavalajad!

Jumalaga kallid kaasõpilased!

Jumalaga seminar!

Sisu:

1. Elu seminaris.

Minu esimene tund harjutuskoolis A.B.

Vahetund E.R.

Pildireži ühelt kevadiselt matkalt A.K.

2. Prantsuse lüürika (järg) E.T.

3. Armsad kaasõpilased J.U.

Kaas, selleht ja siht J. U.

Toimetuse

J. Ungar, R. Rosenberg, E. Bader,
L. Vernomasing, E. Rosenberg.

Väljaandja Rõvere Õpilajateseminari
Koolkond

Lugu peetud kasvataja!

Suolamlise tõuna Teile

kasvatuse ja hoolde eest!

Raasvere Seminari's. 8. II. 32

Emil Lomg.